

ἔατο πάλιν κυλιομένη ἕως τοῦ πλησιεστέρου σταθμοῦ.
 Ἦνοιξα τότε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶδον πρόσωπον κλι-
 νον πρὸς με καὶ ὅπερ μὲ ἐθεώρει προσεκτικῶς. Ἐν τῇ
 συγκρίσει τῶν πρώτων ἰδεῶν τῆς ἐγέρσεως, δὲν ἀνεγνώ-
 ρισα τὸ πρόσωπον τοῦτο ὅπερ ὑπῆρχεν ἀορίστως κεχα-
 ραγμένον ἐν τῇ μνήμῃ μου — Δὲν εἶπτε, νομίζω, ὁ κύ-
 ριος ἐκεῖνος ὄν ἔλαβον τὴν τιμὴν ν' ἀπαντήσω ἐν
 Σ. Καὶ τὴν πρό τινων ἐτῶν ; ἠρώτησε φωνὴ τρέμουσα,
 ὁ ἦχος τῆς ὁποίας μ' ἀφύπνισεν ἐντελῶς. — Ὑμεῖς
 εἴσθε ; ! ἀνεφώνησα πόσον εὐτυχῆς εἶμαι ἐπαναβλέπων
 ὑμᾶς ! παρατηρῶ εὐχαρίστως ὅτι ἡ ὑγεία σας ἐβελτιώ-
 θη κατὰ πολὺ τὸ χροῖμα σας εἶνε ζωηρὸν καὶ ἐρυθρὸν.
 Ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν λυπηρῶς καὶ ἐψιθύρισε — «δὲν θὰ
 διατηρηθῶ οὕτως ἐπὶ πολὺ . . .» — Καὶ διατί ; μήπως δὲν
 ἰατροεὐθησθε ; — Μόλις τολμῶ νὰ σας ἀποκριθῶ ἐγὼ, ἱε-
 ρεὺς ἐπιφορτισμένος νὰ ἐπιβάλλω σιγὴν ἐπὶ πασῶν τῶν
 δεισιδαιμονιῶν ἐνθυμείσθε ἐκείνην τὴν μικρὰν μουσικὴν ;
 — Ἦτις σας ἀνήγγειλεν ὅτι τὸ δεινὸν ὅπερ σας ἀπήλ-
 πιζεν ἤθελε παύσει ; — Σύνεθε τῷ ὄντι ὡς τὸ ἔλεγε
 ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἐκοιμήθη ὕπνον ἡσυχον καὶ
 γλυκὺν ὡς τοῦ παιδός ἄνευρον τὴν ὑγείαν, τὴν ἡσυ-
 χίαν τοῦ πνεύματός μου ἐγενόμην εὐτυχῆς ! — Λοιπὸν,
 διατί ἡ μελαγχολία αὕτη ἦτις φαίνεται ὅτι σας κυριεύει
 σήμερον ; — Εἶναι ὅτι ἡ θεραπεία δὲν ἦτο ριζικὴ, καὶ
 ἰδοὺ πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν τὸ ἄσμα ἐπανῆλθεν. Ἡ βλάβη
 ἦν εἶχεν ὑποστῆ τὸ στήθος μου ἦτο σχεδὸν τεθεραπευ-
 μένη μετ' ὀλίγον τὰ ἐξωτερικὰ ταῦτα φαινόμενα τῆς
 ὑγείας μου, δι' ἃ μὲ συγχάριστε, θέλουσιν ἀφανισθῆ.
 Σὰς βλέπω ἴσως σήμερον δι' ἐσχάτην φοράν.
 Ὁμιλῶν οὕτως, ἐξέτεινε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους
 του ὡς διὰ νὰ τὸ ὑπερασπισθῆ, ξηρὸς δὲ καὶ βραχὺς
 βῆξ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ σῶμά του.

Διατί λοιπὸν μοὶ ὀμιλεῖτε περὶ ἰδεῶν παιδικῶν καὶ
 δεισιδαιμονιῶν, ἠρώτησα, ἀφοῦ ἡ μικρὰ νέα δὲν ἤξευρε
 τί ἔλεγε ; — Ἐλησμονήσατε τὸ τέλος τῆς προφητείας
 τῆς ἀπεκρίθη « ὅσον θὰ εἶμαι μουσικὴ δὲν θὰ φοβεῖ-
 σθε τίποτε ἄλλ' ἢ νὰ παύσω νὰ ἦμαι μίαν ἡμέραν . . .»

Καὶ νομίζετε ὅτι μεγάλη τις Κυρία καταγοητευθεῖσα
 ἀπὸ τὰ θέλητρα καὶ τὴν ὀρασιότητα τῆς τὴν υἱοθέτησε,
 καὶ ὅτι ἡ μικρὰ αἰδοῦσα τῶν καπνιστηρίων βαδίζει ὑπε-
 ρηφάνως ἐπὶ τῶν πλουσίων ταπήτων θαλάμου τινός ;
 εἶπον γελῶν. — Μὴ γελᾶτε ἀνέλαβε συσπῶν τὰς ὀφρῦς
 δὲν παρατηρήσατε τὴν εὐφυίαν τοῦ βλέμματός της, τὴν
 καθαρότητα τῶν χαρακτηριστῶν, τὴν χάριν τοῦ μειδιάμα-
 τος, τὴν εὐπρέπειαν τῶν σχημάτων της ; Μήπως ἡ δια-
 φωνία τῆς ἐκφράσεώς της μετὰ τῆς κοινῆς ἐκφράσεως
 ἐκείνου ὅστις τὴν συνώδευε δὲν σας προξένησεν ἐντύπω-
 σιν ; μήπως ἐνομίσαστέ ποτε ὅτι τὸ παιδίον ἐκεῖνο εἶχε
 ταπεινὴν καταγωγὴν ; μήπως πρέπει τις νὰ θαυμάζῃ κα-
 τόπιν τῶν ἀξιοθαυμάστων συμβάντων ἅπερ διηγήθητε τὸ
 ἐσπέρας ἐκεῖνο καθ' ὃ σας εἶδον πρώτην φοράν ; πρέπει
 ν' ἀρνηθῆ τις τὴν ἀλήθειαν τοῦ μυστηρίου διότι ἡ ἐξή-
 γησις τοῦ ὑπεκφεύγει ; Δὲν ἦτο τὸ πνεῦμα τοῦ οὐρανοῦ
 ὅπερ σας ἐνέπνεε τοὺς λόγους σας, ὡς φανταστικὸν

προόμιον τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς μου ;

Ἐφθάσαμεν τρέχοντες οὕτω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον παρ'
 ᾧ ἐστάθμευε συνήθως ἡ ἄμαξα. Τὸ γεῦμα ἦτον ἤδη
 ἔτοιμον, καὶ πᾶσαι αἱ θέσεις κατεείχοντο ἑκαθήμεν εἰ-
 τὴν ἄκραν μικρᾶς τινος τραπέζης καὶ ἦχον τὰ νῦτα ἐ-
 στραμμένα πρὸς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου ἀντιμέτωπος
 δὲ τοῦ συνεπιβάτου μου, δὲν ἐβλεπον τοὺς ἄλλους.

Ἐνῶ μετὰ πολλῆς ὀρέξεως ἔτρωγον, ἤκουσα ὀπι-
 σθὲν μου τὸν εἶχον πενταχόρου τινός, καὶ οἱ ὀφθαλμοί
 μου ἐστράφησαν κατὰ τύχην ἐπὶ τοῦ ἱερέως ἦτο ἀκί-
 νητος, καὶ μᾶλλον ὠχρὸς ἢ πρὸ ὀλίγου. — Παρατηρήσα-
 τε, μοὶ εἶπε διακεκομμένη τῇ φωνῇ. Ἐθεώρησα ὀπισθὲν
 μου, καὶ ἀνεγνώρισα τὸν ἄνθρωπον ὃν εἶχομεν ἴδει ἄλλο-
 τε μετὰ τῆς μικρᾶς μουσικῆς ἦτο μόνος τῷ ὄντι. Ὑ-
 περφυσικὸς τρόμος ἤρχιζεν ἤδη νὰ μὲ κυριεύῃ.

Καὶ τὸ παιδίον ὅπερ σας συνώδευεν ἄλλοτε ; ἦρως
 τῆσα.

Ἄχ ! Κύριέ μου ! ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος μοῦ τὸ
 πῆραν μοῦ ἀφῆρσαν τὸν ἄρτον εἶμαι κατεστραμμένος.

Καὶ πότε ἀνεχώρησε ; ἠρώτησε μετ' ἀδημονίας ὁ
 ἱερεὺς.

Πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν.

Οὕτως εἶνε ! ἀνεφώνησε καὶ ἔπεσε λιπεθόμενος.

Πολὺν καιρὸν μετὰ ταῦτα ἔμαθον ὅτι ὁ δυστυχῆς
 ἀπέθανεν ἐκ μαρκαμοῦ. Αἱ τελευταῖαι του στιγμαὶ ὑπῆρ-
 ξαν τρομεραὶ. Εὐρισκόμενος ἐν βαθυτάτῃ ληθαργίᾳ, ἀ-
 νηγέρθη αἴφνης ἐπὶ τῆς κλίνης του διὰ σπασμώδους ἀγῶ-
 νος, καὶ ἤρξατο ψάλλων πενθίμην φωνῇ τὸ **De profundis**
 Τότε τὸ ἔψαλλε τῷ ὄντι δι' ἐκυτόν. Τὸ ἄσμα ἐξησθῆναι
 βαθμηδόν . . . ὅταν ἔκπυσεν ἐντελῶς, ὁ ἱερεὺς εἶχε
 παύσει τοῦ ζῆν . . .

Ἐν Νάξῳ.

(Κατὰ μεταφρ. Μ. Ἰ. Μαριόπολι.)

ΔΕΣΜΗ ΑΛΗΘΕΙΩΝ

Μερικοὶ πιστεύουν διὰ τοὺς ἑαυτοὺς των ὅτι εἶνε
 ἀδιάφοροι εἰς τὰς τιμὰς, ἐλεύθεροι ἀπὸ κάθε φιλοδοξίαν,
 ἀθῶοι ἀπὸ κάθε ματαιότητα, ἀπαθέστατοι διὰ τὰς περὶ
 αὐτοὺς ἀδικίας τῆς κοινῆς γνώμης.

Καὶ ἐν τούτοις :

Θυμῶνουν διότι δὲν γίνονται γνωστὰ ἄλλα αὐτα.

Μία γενναία ψυχὴ σέβεται, μία πρόστυχη ὅμως
 ὑβρίζει, ἐκεῖνο ποῦ καὶ αἱ δύο δὲν κατόρθωσαν νὰ ἐπι-
 τύχουν.

Εἶνε ἀρκετὰ ὀχληρὸν τὸ νὰ κεντᾶται κανεὶς ἀπὸ
 μερικοὺς ἀνθρωπισμούς.

Ἀλλὰ νὰ ξεύρατε τί ὑποφέρουν αὐτοὶ οἱ ἀνθρωπί-
 σκοι, ὅταν βλέπουν πῶς ἡ κενταχὴ των δὲν πιάνουν !

Διὰ τοὺς βλακῆς εἶνε πολὺ εὐκόλον νὰ ὑβρίζουν τὴν
 δύναμιν καὶ νὰ τὴν λέν . . . κτηνώδη.

Καὶ ὅμως μέχρι τοῦδε δὲν εὐρέθη ἄλλο κανὲν ἀπὸ
 τὴν δύναμιν, διὰ νὰ μᾶς ὑπερασπίζηται ἐναντίον τῆς . . .
 κτηνωδίας.